

A stylized, high-contrast illustration of a woman's face and upper torso. She is wearing a grey headband, large black sunglasses, and has bright red lips. Her right hand is raised to her temple. The background is a solid light orange color. The text is overlaid on the illustration.

ELLE
COSIMANO

MOTÝL

NÁJOMNÁ
VRAHYŇA
NA **LOVE**

NÁJOMNÁ
VRAHYŇA
NA
LOVE

NÁJOMNÁ ELLE
COSIMANO
VRAHYŇA
NA
LOVE

VYDAVATELSTVO MOTÝL

FINLAY DONOVAN KNOCKS 'EM DEAD

Copyright © Elle Cosimano, 2022

Slovak edition published by agreement with Lindsey Cosimano w/a

Elle Cosimano c/o Levine Greendber Rostan Literary Agency

All rights reserved.

Jacket art © Clash_Gene/Shutterstock.com

Translation © Romana Korenková, 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2023

Designed by Zuzana Ondrovičová

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-328-6

KAPITOLA 1

Christopher bol mŕtvy. Našli ho tesne po brieždení hore bruchom na vodnej hladine s vypúlenými prázdnyimi očami. Nemôžem síce s určitostou povedať, že som v minulosti nikoho nezabila, tentoraz sa však nedalo poprieť, že som za to na sto percent zodpovedná.

„Nie je to tvoja chyba.“ Vero mi povzbudzujúco stisla ruku cez rukáv môjho dlhého čierneho svetra. Nemala som nič vhodnejšie na sebe, nevedela som predsa, že hneď po zobudení sa zúčastním na pohrebe. A predsa sa tejto mladej a štýlovej opatrovatelke mojich detí podarilo obliecť si priliehavé nohavice, značkovú blúzku a upnúť si vlasy do vysokého drdola. Ponúkla mi unavený úsmev. „Nebolo to predsa úmyselné.“

Dcérina ruka v mojej bola skrehnutá, jej telo bolo pritlačené k môjmu boku, oči mala červené od plaču.

„Na tvoju obranu,“ zašepkala Vero, „inštrukcie boli vytlačené veľmi malým písmom. A v tvojom veku...“

„Mám tridsaťjeden.“

„Presne tak. Nikto by nečakal, že dokážeš jasne prečítať tie drobné písmená. Dala si mu proste priveľa jedla. To je všetko.“

„Vyzeral byť hladný.“ Tá výhovorka znela chabo, dokonca aj mne. Lenže vždy, keď som vkročila do izby svojej dcéry, Christopher na mňa hľadel z akvária tými svojimi okrúhlymi prosebnými očami.

„Ja viem.“ Vero našpúlila svoje lesklé pery, keď ma potľapkala po pleci. „Urobila si maximum, Finn.“

Zlatá ryбка mojej dcéry sa vznášala v zakalenej vode a jej nafúknuté brucho na mňa mierilo ako obviňujúci prst. Christopher bol darček pre Deliu od jej otca, hoci som si takmer istá, že Steven tú rybu kúpil len preto, aby ma nahneval. Chcel mi pridať na môj preplnený tanier zodpovedností ďalšiu, len aby mohol potom sledovať, ako zlyhám, a potom mi to chrstnúť do tváre, keď sa so mnou bude súdiť o opatrovníctvo. Odtedy ma opustil pre našu realitnú maklérku a zasnúbili sa, bol odhodlaný dokázať mi, že som neschopná. Bola to preňho súťaž, ktorá sa po rozchode s Theresou iba zhoršila. Bola som odhodlaná udržať tú prekliatu rybu nažive, aby som svojmu bývalému dokázala, že dokážem zabezpečiť naše deti aj ich domáceho maznáčika zo svojho skromného príjmu z písania kníh, a to bez jeho pomoci. Že dokážem nakŕmiť a starať sa o Deliu, Zacha a Christophera sama. Alebo aspoň s Verinou pomocou.

Christopher prežil v mojej starostlivosti menej ako mesiac. A zatiaľ čo Zach ešte nebol dosť starý na to, aby to všetko vytáral svojmu otcovi, Delia za nič na svete nedokázala udržať tajomstvo. Správu o Christopherovej smrti nebude možné pred Stevenom utajiť. Ten to následne povie Guyovi, svojmu slizkému rozvodovému právnikovi, a pravdepodobne by to predniesol aj na súde: *Vaša ctihodnosť, rád by som upriamil vašu pozornosť na rybu vo vrecku s dôkazmi označenú ako Dôkaz A. Zosnulý sa po troch týždňoch v starostlivosti mojej*

bývanej manželky ocitol hore bruchom. Je zrejmé, že ona nie je spôsobilá na výchovu našich detí.

Ak by Steven čo i len tušil o človeku, ktorý zomrel v mojej starostlivosti za posledný mesiac (alebo o mieste, kde sme sa Vero a ja zbavili tela), pravdepodobne by dostal infarkt. To bola možnosť, ktorú Vero s radosťou zvažovala, kým neskončovala, že by ho tá správa skutočne zabila. Pred mesiacom, po tom, čo ma žena menom Patricia Micklerová začula, ako rozoberám obsah románu s mojou literárnou agentkou v preplnenom bistre, ponúkla sa, že mi zaplatí päťdesiatisíc dolárov za vraždu svojho manžela, hrozného muža, ktorý pral špinavé peniaze pre ruskú mafiu. To, že omámený Harris skončil v mojom minivane, bola nehoda, a hoci ja som nebola tá, kto ho v skutočnosti zavraždil, jeho žena si bola istá, že áno. Prezradila moje meno svojej priateľke Irine, ktorej manžel bol vymáhačom pre spomínaných ľudí. Smrť Irininho manžela bola tiež nehoda. Bez ohľadu na to, obe ženy mi vyjadrili svoju vďačnosť tým, že mi dali veľa peňazí. A dali mi aj tip: niekto zverejnil na internete inzerát a hľadal človeka, kto by bol ochotný zavraždiť môjho bývalého manžela za peniaze.

Vero predo mnou držala zelený plastový podberák. „Nechceš povedať pár slov?“

K akváriu na zavalitých nohách pripucpival Zach, ktorému spod čierneho trička trčali pokrkvané konce plienky. Jeho lepivé prsty sa zovreli okolo okraja komody, keď sa vytiahol na špičky, aby lepšie videl. Prstom sa dotkol skla a po brade mu stekali sliny. Delii sa zatajil dych a jej horná pera sa leskla od soplá, keď na mňa s očakávaním vzhliadla. Vzala som podberák z Veriných rúk. „Čo mám povedať?“ zašepkala som.

Postrčila ma smerom k akváriu. „Povedz o ňom niečo pekné.“

Priložila som si podberák na hrud' a snažila sa nájsť slová, ktoré by upokojili moju smútiacu päťročnú dcéru, hysterickú, odkedy sa zobudila a našla svojho miláčika, ako sa vznáša na hladine ako cereálie Cheerio. Som predsa spisovateľka. Spájam slová. Toto malo byť jednoduché. No vždy, keď som sa pozrela na Christophera, predstavila som si tvár svojho bývalého manžela. Nie preto, že by som chcela Stevena zabiť. Teda, aj to. V niektoré dni. Väčšinu dní. Rozhodne vždy, keď otvoril ústa. Lenže bez ohľadu na to, akým sporným sa náš vzťah stal odvtedy, čo ma opustil kvôli našej realitnej agentke, Steven ľúbil naše deti a oni ľúbili jeho. A nikdy by som neurobila nič, čo by ublížilo Delii alebo Zachovi.

Niektó naozaj chcel Stevena mŕtveho. Nebola som to však ja.

„Čo môžem povedať o Christopherovi?“ Opäť som sa pozrela na Vero, hľadajúc inšpiráciu. Zdvihla kútik úst, čím mi naznačila, aby som pokračovala. „Bola to dobrá ryba. Verný a neochvejný priateľ nás všetkých, on...“

Ozvalo sa silné potiahnutie za moje tepláky. „Povedz im o jeho úsmeve,“ povedala Delia a utrela si nos do rukáva čierneho trička, „a ako vždy vyfúkol tie najlepšie bubliny.“ Skrčila sa mi pri boku a zaborila si tvár do záhybov môjho svetra. Zachovo maličké čelo sa zvrásnilo obavami. Bola som rada, že je príliš mladý na to, aby pochopil, čo sa to v skutočnosti deje, keď som zopakovala Deliine slová, ponorila podberák do vody a vytiahla Christophera.

Držala ma za nohu, keď sme slávnostne pochodovali cez chodbu do kúpeľne. Zach vykúkal spoza Verinej nohy a zakončoval náš sprievod. Stáli sme okolo otvoreného veka záchoda a vzdali poslednú poctu Christopherovi, keď dopadol do misy s jemným čľupnutím.

Delia ma chytila za ruku, keď som siahala po splachovači.
„Nie, mami!“

„Zlatko, musíme. Nemôže zostať navždy v nočníku.“

„Prečo nie?“ zafňukala.

„Pretože...“ Vrhla som na Vero prosebný pohľad. Táto kapitola nebola v knihe *Čo očakávať, keď ste v očakávaní*. Chcem naspäť svoje zbytočne vyhodené peniaze.

„Pretože,“ dodala Vero nápomocne, „by začal páchnuť...“
Tvrdo som jej stúpila na nohu.

„No už ho nikdy neuvidím,“ vzlykala Delia.

V nose jej napuchla bublina a ja som jej ju utrela do rukáva. „Vždy nám zostanú spomienky naňho.“ A tie desiatky fotiek, ktoré ma prinútila uverejniť na Instagram.

„Môžeme zájsť do obchodu s domácimi zvieratami a kúpiť si ďalšiu.“ Tie slová vyšli z Veriných úst, skôr než som ju stihla zastaviť. Delia vybuchla v záchvate prudkého kvílenia. Zachova spodná pera sa začala triasť.

„Nechcem ďalšiu rybu!“ skríkla Delia. „Nie sú žiadne iné ryby ako Christopher!“

„Máš úplnú pravdu,“ povedala som, zvyšiac hlas, keď obaja začali jačať. „Nikdy nebude existovať iná ryba ako Christopher. Mali by sme si uctiť jeho pamiatku chvíľou ticha.“

Delia zavrela ústa. Kúpeľňa stíchla, až na neprestajné smrkanie mojich detí. Sklonila som hlavu a pichla Vero laktom do rebier, až kým aj ona nesklonila hlavu. Čakala som celú minútu, kým som siahla po splachovači. Tentoraz sa ma Delia nepokúšala zastaviť a Christopher zrazu zmizol vo víre oranžových šupín.

Vero jemne postrapatila slzami nasiaknuté kučery Deliiných vlasov. „No tak, Dee. Urobím ti koláčiky.“

„Nie príliš veľa,“ pripomenula som jej. Moja matka pripravovala obrovského moriaka s plnkou, ktorým by nakrmila

vari celú armádu, a zabila by ma, keby som deťom pred večerou pokazila chute.

Zach vykrikol, keď ho Vero zdvihla a zniesla dole po schodoch. Delia sa zdržala a naposledy sa pozrela na záchod, kým ich nasledovala do kuchyne.

Keď som siahla po vypínači, zastala som. Otočila som sa späť k záchodu a znova som spláchla. Pretože nie som ten najšťastnejší človek na svete a viem, že je lepšie uistiť sa, že sa mŕtvi nevrátia, aby vás prenasledovali.

KAPITOLA 2

O hodinu neskôr sme spolu s Vero pripútali Deliu a Zacha do autosedačiek. Vero im z líc utierala stopy omrviniiek, kým ja som do zadnej časti môjho minivanu naložila dva malé kufre a zavrela dvere.

„Načo je tá batožina?“ spýtala sa Vero.

„Dnes ráno som dostala e-mail od Stevena. Presťahoval sa na nové miesto a chce si vziať deti na víkend.“ Priložil fotografie zrekonštruovaného statku, ktorý si prenajal v okrese Fauquier, pričom dával pozor, aby poukázal na to, že detské izby sú pripravené, hračky vybalené a kuchyňa je pre nich zásobená. Do kópie dal aj svojho právniká Guya, ktorý nám obom odpovedal a zablahoževal Stevenovi, že našiel také „skvelé miesto pre deti“, čo v jeho právnickej reči znamenalo, *že sa proti tomu nemám priečiť*.

Od zatknutia jeho bývalej snúbenice bolo ľahké držať deti ďaleko od Stevenovej farmy. Po tom, čo tam našli päť pochovaných tiel a Theresa Hallová bola zapletená do následného vyšetrovania, Steven odvolal ich zasnuby. V priebehu niekoľkých hodín sa odsťahoval z jej domu v meste a spal na pohovke v prívесе na svojej farme. On a jeho právnik sa zhodli, že pre deti by bolo najlepšie prerušiť nočné prespávanie uňho,

kým sa nepostaví na nohy. No nevedeli, čo sme s Vero vedeli my. Že niekto zverejnil inzerát na online fóre, v ktorom ponúkal stotisíc dolárov každému, kto by bol ochotný zbaviť sa Stevena Donovana. S Vero sme sa domnievali, že fórum je virtuálna stoka jemne odetá do podpornej skupiny pre mamy – anonymný priestor, v ktorom sa zhromažďujú stovky nespokojných žien v strednom veku, aby sa hašterili o veciach, ktoré ich trápia, menovite o ich manželoch, šéfoch a frajeroch. Pre tie, ktoré majú dostatočné finančné prostriedky, to bol zrejme aj spôsob, ako sa ich zbaviť.

Vero vyzerala zdesene, keď zatvorila dvere minivanu a zavrela deti dovnútra. „Nenecháš ich s ním, však?“

„Samozrejme, že nie. Zavolala som rodičom a spýtala som sa, či môžu deti zostať u nich. Potom som napísala Stevenovi e-mail a povedala som mu, že deti už majú plány.“

Keď sme nastupovali do minivanu, Vero sa na perách objavil zlomyselný úsmev. Jej hlas klesol na konšpiračný šepot a nadvihla obočie. „Celé tri dni bez detí? Môžem stráviť pár nocí u môjho bratranca, ak chceš pozvať Juliana, aby cez víkend prišiel.“

Na tvár mi vystúpila červeň, keď som si predstavila Juliana v mojej kuchyni. Alebo v spálni. Vrhla som zahanbený pohľad do spätného zrkadla, ale Zachova hlava už visela na jeho autosedačke a Deliine červené oči sa zatvárali. „Nemám čas na hry.“ Akékoľvek lákavé bolo stráviť víkend sama so sexi mladým študentom práva, s ktorým som sa stretávala, mala som na práci oveľa dôležitejšie veci. „Musím zistiť, kto zverejnil ten inzerát. Nebudem sa cítiť bezpečne a nenechám deti tráviť víkendy so Stevenom, kým si nebudem istá, že sa ho nikto nepokúsi zabiť.“ A aby toho nebolo málo, v pondelok ráno do deviatej musím poslať časť rukopisu mojej literárnej agentke.

Otočila som kľúčom v zapalovaní a mykla som sa, keď motor s prskaním zaprotestoval a potom sa prebudil k životu.

Vero vydala znechutený zvuk. „V pondelok ideme kupovať auto.“

„Toto je v poriadku. Tvoj bratranec ho nedávno opravil.“

„Nie. Ramón naň iba nalepil náplast. Priznaj to, toto auto je už súčasťou šrotu.“

Zaradila som rýchlosť na svojom starom Dodge Caravane a keď zarachotil na príjazdovej ceste, modlila som sa, aby sa mi nič neuvoľnilo či neodletelo, teda aspoň nič dôležité. „Teraz si nemôžem dovoliť kúpiť nové auto. Nie so Stevenom a s jeho právnikom, ktorí budú kontrolovať všetky moje výdavky.“

„Mohla by si, keby si vzala tú prácu na fóre. Za stotisíc by si si mohla dovoliť celkom pekné auto.“

„Nezabijem svojho bývalého manžela pre peniaze,“ zašepkala som a pozrela som sa dozadu na spiacu deti.

„Čo myslíš, koľko by sme dostali za jeho právnikovu?“ spýtala sa Vero. Hodila som na ňu zničujúci pohľad. „Upokoj sa. Robím si srandu. No tieto peniaze ti nevydržia dlho. Mala by si začať písať knihu, o ktorej si Sylvia myslí, že na nej pracuješ.“

„Viem. A začnem.“ Moja literárna agentka, Sylvia Barrová, ma naháňa odvtedy, čo som jej odovzdala vzorové strany románu, ktorý som akože začala písať pred mesiacom, a moja redaktorka ho očakávala do konca roka. „Tento víkend na tom budem pracovať. Aj tak budem v knižnici.“ Vero a ja sme sa striedali v navštevovaní takmer tučta pobočiek miestnych knižníc, pričom sme si dávali dobrý pozor, aby sme vymazali našu históriu vyhľadávania zakaždým, keď sme použili ich počítače, aby sme skontrolovali, či niekto neprijal ponuku práce na fóre. Prešiel mesiac a nič sa nedialo, ale to nič nemenilo na skutočnosti, že niekto chce zavraždiť otca mojich detí,

a teraz, keď mal Steven vlastné bývanie, som nemala žiadnu rozumnú výhovorku, aby som mu odoprela stretávať sa s nimi. Keby bolo treba, strávim v knižnici hoci aj celý víkend. Budem prehľadávať ženské fórum, kým neprídem na to, kto uverejnil inzerát – pravdepodobne to bola jedna z nespočetných žien, ktorými Steven buď opovrhoval, alebo sa mu podarilo naštváť ju. Potom anonymne zavolám na políciu, oznámim im zámery tej ženy a budem pevne dúfať, že sa to všetko skončí.

„Prídem ti pomôcť,“ ponúkla sa Vero, keď sa cesta napojila na diaľnicu.

„Je hlúpe, aby jedna z nás premrhala celý víkend. Nemáš žiadne rande?“

„Prosím ťa. Ty máš dosť akcie za nás obe.“

Odrhla som pohľad z cesty, aby som sa na ňu pozrela. Vero bola vždy tá, ktorá ma poučovala o tom, ako si obliecť normálne pekné šaty a ísť von. V poslednom čase sa však u nás doma zdržiavala čoraz častejšie. S výnimkou, keď mala vyučovacie hodiny na miestnej vysokej škole. Ináč bola spokojná, keď so mnou a s deťmi trávila voľné noci pozeraním filmov v pyžame. „Možno by si tiež zažila nejakú akciu, keby si aspoň raz za čas vyšla z domu.“

Prevrátila očami.

„A čo ten chlapík, Todd z makroekonómie?“

„Mikroekonómie,“ povedala s dôrazom na „mikro“. „Ak sa ma snažíš zbaviť, aby si mohla byť so svojím priateľom nahá, to radšej strávim víkend pozeraním futbalu s mojím bratrancom.“

Minivan sa trochu zakolísal, keď som sa na ňu pridllho zapozerala, až musel chlapík vo vedľajšom pruhu zatrúbiť. „Myslela som si, že si povedala, že tvoja rodina tento rok nestrávi Deň vďakvyzdania spolu, pretože máš chorú tetu.“

„Je to tak. Stará sa o ňu moja mama.“ Vedela som, že Vero a jej bratranec sú si blízki, pretože predtým, ako sa k nám nastahovala, spávala na jeho gauči, ale keď prišlo na všetko ostatné o jej rodine, Vero bola nezvyčajne tichá. Za ten mesiac, čo u nás bývala, jej rodina nikdy nezavolała, a hoci jej matka aj teta žili hneď za mostom v Marylande, pokiaľ viem, Vero ich ani raz nenavštívila.

„Ak je Ramón doma, prečo s ním nejdeš na večeru?“

Verin odpovedajúci smiech bol suchý. „Ramónova predstava domácej stravy sú makaróny so syrom z donášky. Okrem toho by som radšej strávila sviatok s tebou.“ Otočila sa k oknu. Nemohla som sa zbaviť pocitu, že mi niečo tají, ale keď sme zabočili na ulicu mojich rodičov, rozhodla som sa, že to nechám tak. Zdôverí sa mi, keď na to bude pripravená. Rodinné vzťahy bývajú niekedy zložité. Ja o tom tiež viem svoje.

Moja mama a otec stále žili v tom istom dome, v ktorom sme vyrastali spolu s Georgiou, v tehlovom dvojposchodovom koloniálnom dome na kedysi pokojnejšom predmestí mesta Burke. Moja matka prudko otvorila vchodové dvere, keď som autom zašla na ich príjazdovú cestu. Jej starodávna zástera po niekoľkých prababkách bola postriekaná olejom a posypaná múkou. Keď som prebudila deti a uviedla ich dnu, z domu sa šírila silná vôňa pečeného moriaka a plnky. Aspoň päť dní v roku som bola rada, že žijem tak blízko svojich rodičov. Zvyšných tristošesťdesiat dní? Možno nie až tak veľmi.

Moja matka sa zamračila na Deliine vlasy, keď ju vo vstupnej hale objala. Krátke blondáve kadere od incidentu s lepiacou páskou a nožnicami narástli aspoň o centimeter a Vero ich pred naším odchodom sčesala nabok a pripevnila na miesto ružovými sponami. „Pozrime, ako si vyrástla! Zdá sa mi, že som ťa nevidela celé mesiace!“

„Videla si deti minulý týždeň, mami.“ S taškou na plienky v jednej ruke a tekvicovým koláčom v druhej som postrčila Zacha do čakajúcich rúk mojej mamy. Zotrela mu škvrtu od čokolády z líca a zamračila sa na mňa, keď ho vybozkávala. S pokrčeným nosom siahla po taške na plienky.

„Prepáč. Menila som mu ich tesne pred odchodom, no uviazli sme v zápche.“

Vo vstupnej hale sa objavila Georgia, v ruke už držala otvorené pivo. Naša matka prevrátila oči k stropu. „Čo?“ spýtala sa Georgia, hotový obraz nevinnosti. „Je päť hodín.“

„Možno vo Vatikáne,“ zamrmlala mama. Rozžiarila sa, keď Vero pretlačila dva kufre cez prah. „Vero, srdiečko, tak rada ťa vidím. Som šťastná, že si sa k nám rozhodla pridať.“ Zach sa zachichotal, keď si ponad jeho hlavu vymenili nemotorné objatie.

„To by som si nenechala ujsť.“

„Nechajte tašky tu,“ povedala moja matka a pozvoľna ukázala na spodok schodiska, keď zavrela dvere.

„Ahoj, Vero. Šťastné vďakyvzdanie - uf!“ Georgii vyrazilo dych, keď sa do nej zakvačila Delia a zdrvujúco objala sestri-ne nohy.

„Teta Georgia, prídeš budúci týždeň do mojej školy? Budeme mať Deň práce.“

„Deň práce?“

„Kariérny deň,“ vysvetlila som jej, položila koláč na stôl v hale a vyzliekla si kabát.

Delia poskakovala. „Povedala som svojim kamarátom, že si policajtká, a chcú vidieť tvoju zbraň.“

Georgia postrapatila Delii vlasy, uvoľniac jej sponku. „Porozprávam sa o tom s tvou mamou. Teraz choď za dedkom. Myslím, že chystá zákusky.“ Delia odišla do obývačky, kde sa

z televízie ozývali zvuky futbalového zápasu. Georgia nám zdvihla pivo na pozdrav. Predtým, ako sa hrdlo fľaše dotklo jej pier, naša matka pritlačila Zacha na hrud' mojej sestry. Georgia v okamihu zapla svoje policajné reflexy a zachytila Zacha voľnou rukou, keď sa jej zaprel do svetra.

„Môžeš vymeniť Zachovi plienky v hosťovskej izbe,“ povedala mama a položila tašku na plienky k Georgiiným nohám.

Georgine oči sa rozšírili.

Vero cúvla so zdvihnutými rukami. „Nepozeraj na mňa. Ja mám dnes voľno.“ Odišla do obývačky, vtisla môjmu otcovi bozk na líce a zvalila sa vedľa neho na pohovku.

Georgia si odfrkla a jej zovreté pery spôsobili, že sa Zach zachichotal. „Vezmi si ho, Finn. Nie som spôsobilá zvládnuť to.“ Natiahla ho ku mne. Bola som si istá, že by oveľa radšej deaktivovala bombu.

Aj tak som jej však vytrhla pivo z druhej ruky a prevliekla som cez ňu popruhy tašky na plienky, až sa jej hompáľala na paži ako bunda na vešiaku. „Považuj to za batoh s výbušnina-
mi,“ povedala som jej a upokojujúco som ju potľapkala po pleci.

Georgia sa zahľadela na tašku s plienkami. Na perách som jej videla tichú prosbu, keď som si dlhým dúškom odpila z jej piva a otočila sa smerom do kuchyne, nasledujúc maslovú vôňu sladkých zemiakov a plnky. Zvalila som sa na stoličku pri kuchynskom stole, zavrela som oči a vďačne som si užívala pár minút pokoja.

Na stôl predou mnou dopadlo niečo ťažké. Otvorila som jedno oko. Zbadala som misu kopcovito naloženú zelenými fazuľami, spleťou strukov a stoniek. „Pomôž mi s tým, kým podlejem mäso,“ povedala mama a natiahla si kuchynské rukavice. S povzdychom som odložila pivo a sledovala, ako vyťahla pariaceho sa moriaka z rúry.

„Ako ti to ide s knihou?“

„Super,“ zaklamala som.

Moja matka sa na mňa úkosom pozrela, keď mäso nasiaklo štavu zo spodnej časti panvice. „Už ti zaplatili?“

„Len polovicu. Zvyšok dostanem, keď skončím.“ Ak skončím.

„Ten zvyšok vlož do úspor. Pre každý prípad.“

„Pre prípad čoho?“

„Pre prípad, že by si potrebovala právniku.“ Zachrčala, keď vkladala moriaku späť do rúry. Neponúkla som sa, že jej pomôžem. Mama rada riešila niektoré veci sama. Sviatočné večere – varenie a kŕmenie svojej rodiny – bola práca, ktorú nikdy nenechávala na iných. Jediný dôvod, prečo mi dala pripraviť fazuľu, bol ten, že to bola práca, ktorú som nemohla pokaziť. „Stále ťa obťažuje Stevenov právnik?“

Odrhla som stonku zo struku. „To je v poriadku, mami. Poradím si s tým.“

„Myslela som, že Steven súhlasil s týždennými návštevami.“

„Teraz, keď má dom, chce deti každý piatok poobede až do pondelka ráno.“

Moja matka si znechutene odfrkla, pustila dosku na krájanie na stôl a buchla nožom. Striedavá starostlivosť nie je taká zlá ako výlučná starostlivosť, o ktorú bojoval, keď sa s Theresou chystali uzavrieť manželstvo. Stále to však znamenalo mať deti tri noci mimo domova v inom okrese, namiesto pár ulíc. „Je to monštrum,“ povedala a pomstychtivo sekala petržlen.

„Nie je monštrum. Je len nahnevaný.“ Nahnevaný, pretože jeho vzťah s Theresou nevyšiel. Pretože jeho podnik mal problémy po tom, čo z jeho farmy exhumovali päť tiel. Pretože som konečne zarábala dosť peňazí na to, aby som uživila seba a deti bez jeho pomoci.

„Kvôli tomu mladému mužovi, s ktorým sa stretávaš?“

A možno aj preto.

Skutočnosť, že sa s niekým stretávam, bola pre Stevena nepríjemným trňom v oku. Rád by ho vytrhol a obrátil proti mne, keď každý týždeň volal Guyovi s nejakým novým plánom, ako sa pomaly zbaviť mojej celkovej starostlivosti o deti.

Matka nadvihla obočie. „Georgia hovorí, že ten muž, s ktorým sa stretávaš, pracuje na čiastočný úväzok. Že ešte stále chodí do školy.“

„Na vysokú školu.“

„Je pre teba príliš mladý. Mala by si chodiť s niekým, kto je ti vekovo bližší. S niekým stabilným, kto dokáže zabezpečiť teba a deti.“

„O seba a deti sa dokážem postarať aj sama.“

„Keby si mala manžela, Steven by sa ti nevyhrážal, že ti vezme deti. Nemal by na to dôvod.“

Odsunula som misku s nakopenou fazuľou. „Prečo na mňa s otcom stále naliehate, aby som si našla manžela? Georgiu nikdy neotravuješ, aby si našla ženu.“

„Georgia má zdravotné poistenie a zaistený dôchodok.“

Zhlboka som si povzdychla a položila si hlavu do dlaní. Na to som nemala čo povedať.

„A čo ten milý muž, ktorý pracuje s tvojou sestrou?“ Moja matka rozvírila vzduch naberačkou, keď sa snažila vybaviť si jeho meno. „Ten vysoký s tmavými vlasmi, ktorého partner mal rakovinu. Raz som sa s ním stretla, pred rokmi, keď spolu s Georgiou absolvovali akadémiu. Je veľmi pekný,“ povedala tichým hlasom, akoby to bolo nejaké škandalózne oznámenie. „A je katolík.“

Zdvihla som si pivo k perám, aby som zakryla rumenec. Detektív Nicholas Anthony bol skutočne veľmi pekný. A tiež